

"মৰমৰ সন্তানসকল – কেতিয়াও ভাগৰি স্মৃতিৰ যাত্ৰা এৰিব নালাগে, সদায় দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ চেষ্টা কৰা, পিতাৰ মৰম আকৰ্ষণ কৰিবলৈ বা মিঠা হ'বৰ কাৰণে স্মৃতিত থকা"

প্ৰশ্ন: 16 কলা সম্পূৰ্ণ অথবা পাৰফেক্ট (নিখুঁত) হ'বৰ কাৰণে কোনটো পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰিব লাগে?

উত্তৰ: যিমান দূৰ সম্ভৱ নিজক আত্মা বুলি বুজা। মৰমৰ সাগৰ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৰফেক্ট (নিখুঁত) হৈ যাব। জ্ঞান বহুত সহজ কিন্তু 16 কলা সম্পূৰ্ণ হ'বৰ কাৰণে স্মৃতিৰে আত্মাক পাৰফেক্ট (নিখুঁত) কৰি তুলিব লাগে। আত্মা বুলি বুজিলে মিঠা হৈ যাব। সকলো বাদ-বিবাদ সমাপ্ত হৈ যাব।

গীত: তু প্যাৰ কা সাগৰ হে..... (তুমি প্ৰেমৰ সাগৰ.....)

**ওঁম শান্তি।** প্ৰেমৰ সাগৰে নিজৰ সন্তানসকলকো এনেকুৱা প্ৰেমৰ সাগৰ কৰি তোলে। সন্তানসকলৰ এইম-অবজেক্টেই (লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই) হৈছে যে আমি এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হওঁ। এওঁলোকক সকলোৱে কিমান মৰম কৰে। সন্তানসকলে জানে বাবাই আমাক এওঁলোকৰ দৰে মিঠা কৰি তোলে। মিঠা ইয়াতেই হ'ব লাগে আৰু হ'বা স্মৃতিৰ দ্বাৰা। ভাৰতৰ যোগৰ গায়ন কৰা হৈছে, এয়া হৈছে স্মৃতি। এই স্মৃতিৰ দ্বাৰাই তোমালোক এওঁলোকৰ দৰে বিশ্বৰ মালিক হোৱাৰগৈ। এয়াই সন্তানসকলে পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। তোমালোক এইটো অহংকাৰত নাহিবা যে মোৰ জ্ঞান বহুত আছে। মূল কথা হৈছে স্মৃতি। স্মৃতিয়েহে মৰম দিয়ে। যদি বহুত মিঠা, বহুত মৰমৰ হ'ব বিচৰা, উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব বিচৰা তেন্তে পৰিশ্ৰম কৰা। নহ'লে বহুত অনুতাপ কৰিবা কিয়নো বহুত সন্তান আছে যিসকল স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰে, ভাগৰি পৰে গতিকে এৰি দিয়ে। এটাতো দেহী-অভিমানী হোৱাৰ কাৰণে বহুত প্ৰয়াস কৰা। নহ'লে বহুত কম পদ পাব। ইমান শ্বুইট (মিঠা) কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰিবা। বহুত কম সন্তান আছে যিসকলে আকৰ্ষিত কৰে কিয়নো স্মৃতিত থাকে। কেৱল পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমান বহুত শ্বুইট (মিঠা) হ'বা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেও আগৰ জন্মত বহুত স্মৰণ কৰিছিল। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই মিঠা হৈছে। সত্যযুগৰ সূৰ্যবংশী প্ৰথম নম্বৰত, চন্দ্ৰবংশী ছেকেণ্ড (দ্বিতীয়) নম্বৰ হৈ গ'ল। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বহুত প্ৰিয় হয়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ফিচাৰ্চ (চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্য) আৰু ৰাম-সীতাৰ ফিচাৰ্চৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্য আছে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ওপৰত কেতিয়াও কোনোধৰণৰ কলংক লগোৱা নাই। কৃষ্ণৰ ওপৰত ভুল বশতঃ কলংক লগাইছে, ৰাম-সীতাৰ ওপৰতো লগাইছে।

পিতাই কয় বহুত মিঠা তেতিয়া হ'বা যেতিয়া বুজিবা যে আমি আত্মা হওঁ। আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰাত বহুত মজা আছে। যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমান সত্বোপ্ৰধান, 16 কলা সম্পূৰ্ণ হ'বা। 14 কলা তথাপিও ডিফেক্টেড (খুঁত থকা) হ'ল পাচত আৰু ডিফেক্টেড হৈ গৈ থাকে। 16 কলা পাৰফেক্ট (নিখুঁত) হ'ব লাগে। জ্ঞানতো একেবাৰে সহজ। যিকোনো লোকে শিকি যাব। 84 জন্ম কল্প কল্পই লৈ আহিছা। এতিয়া উভতিতো কোনেও যাব নোৱাৰে, যেতিয়ালৈকে পুৰা পবিত্ৰ নহয়। নহ'লে শাস্তি ভোগ কৰিব লাগিব। বাবাই বাৰে বাৰে বুজায়, যিমান দূৰ সম্ভৱ প্ৰথমতে এই এটা কথা দৃঢ় কৰা যে মই আত্মা হওঁ। মই আত্মা নিজৰ ঘৰত থাকোঁ গতিকে মই সত্বোপ্ৰধান হওঁ আকৌ ইয়াত জন্ম লওঁ। কোনোবাই কিমান জন্ম, কোনোবাই কিমান জন্ম লয়। পাচলৈ তমোপ্ৰধান হৈ যায়। সৃষ্টিৰ সেই সন্মান কম হৈ যায়। ঘৰ নতুন হ'লে তেতিয়া তাত কিমান আৰাম পোৱা যায়। আকৌ ডিফেক্টেড (খুঁত থকা) হৈ যায়, কলাসমূহ কম হৈ যায়। যদি তোমালোক সন্তানসকলে বিচৰা পাৰফেক্ট (নিখুঁত) সৃষ্টিলৈ যাওঁ তেন্তে পাৰফেক্ট (নিখুঁত) হ'ব লাগিব। কেৱল ন'লেজক (জ্ঞানক) পাৰফেক্ট বুলি কোৱা নহয়। আত্মা পাৰফেক্ট হ'ব লাগে। যিমান দূৰ সম্ভৱ চেষ্টা কৰা - মই আত্মা হওঁ, বাবাৰ সন্তান হওঁ। অন্তৰ বহুত আনন্দিত হৈ থকা উচিত। মনুষ্যই নিজকে দেহধাৰী বুলি বুজি আনন্দিত হয়। মই অমুকৰ সন্তান হওঁ..... সেয়া হৈছে অল্পকালৰ নিচা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ সৈতে পুৰা বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ গঢ়ি তুলিব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত বিবুদ্ধিত পৰিব নালাগে। লাগিলে বিদেশত য'লৈকে নোযোৱা কিয় কেৱল এটা কথা দৃঢ় কৰি ৰাখা, যে বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবা প্ৰেমৰ সাগৰ হয়। এই মহিমা কোনো মনুষ্যৰ নহয়। আত্মাই নিজৰ পিতাৰ মহিমা কৰে। আত্মাসকল সকলো পৰস্পৰ ভাই ভাই হয়। সকলোৰে পিতা এজনেই। পিতাই সকলোকে কয় - সন্তানসকল, তোমালোক সত্বোপ্ৰধান আছিল। এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। তমোপ্ৰধান হোৱাৰ কাৰণে তোমালোক দুখী হৈ গ'ল। এতিয়া মোক আত্মাক পৰমাত্মা পিতা বুলি কয় তোমালোক আগতে পাৰফেক্ট আছিল। সকলো আত্মা তাত পাৰফেক্টেই হয়। যদিও পাৰ্ট (ভূমিকা) বেলেগ বেলেগ, কিন্তু পাৰফেক্টতো হয় নহয় জানো। পিউৰিটি (পবিত্ৰতা) অবিহনেতো তালৈ কোনেও যাব

নোৱাৰে। সুখধামত তোমালোকৰ সুখো আছে আৰু শান্তিও আছে, সেয়েহে তোমালোকৰ উচ্চতকৈও উচ্চ ধৰ্ম। অপাৰ সুখ থাকে। বিচাৰ কৰা আমি কি হৈ যাওঁ। স্বৰ্গৰ মালিক হওঁগৈ। সেয়া হৈছে হীৰা সদৃশ জন্ম। এতিয়াতো কড়ি সদৃশ জন্ম। এতিয়া পিতাই স্মৃতিত থাকিবলৈ ইংগিত দিয়ে। তোমালোকে আহানেই কৰা যে আমাক আহি পতিতৰ পৰা পাবলৈ কৰি তোলাক। সত্যযুগত হৈছে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। ৰাম-সীতাকো সম্পূৰ্ণ বুলি কোৱা নহয়। তেওঁলোক চেকেও গ্ৰেডত (দ্বিতীয় শ্ৰেণীত) গুচি গ'ল। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত পাছ (কৃতকাৰ্য) নহ'ল। ন'লেজত (জ্ঞানত) লাগিলে যিমানহে চোকা নহওক, কেতিয়াও পিতাৰ মিঠা নালাগিব। স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়াহে মিঠা হ'বগৈ। তেতিয়া পিতাও তোমালোকৰ মিঠা লাগিব। পঢ়াতো একেবাৰেই কমল (সাধাৰণ), পবিত্ৰ হ'ব লাগে, স্মৃতিত থাকিব লাগে। এইটো ভাল দৰে নোট কৰি লোৱা তেতিয়া এয়া যি ক'ৰবাত ক'ৰবাত বাদ-বিবাদ হয়, অহংকাৰ আহি যায়, সেয়া কেতিয়াও নহ'ব - স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিলে। মূল কথা নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। সৃষ্টিত মনুষ্যই কিমান হাই-কাজিয়া কৰে। জীৱনেই যেন বিহ সদৃশ কৰি দিয়ে। এই কথাবোৰ সত্যযুগত নাথাকিব। আগলৈ গৈ ইয়াততো মনুষ্যৰ জীৱন আৰুহে বিহ হৈ গৈ থাকিব। এয়া হৈছেই বিষয় সাগৰ। ৰৌপ্য নৰকত সকলো পৰি আছে, বহুত লেতেৰা হয়। দিনে-প্ৰতিদিনে মলিনতা বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। ইয়াক কোৱা হয় ডাৰ্টী ব্ল'ক (মলিন সৃষ্টি)। ইজনে সিজনক দুখেই দি থাকে কিয়নো দেহ-অভিমানৰ ভূত আছে। কাম বিকাৰৰ ভূত আছে। পিতাই কয় এই ভূতবোৰক আঁতৰ কৰা। এই ভূতবোৰেই তোমালোকৰ মুখ ক'লা কৰি দিয়ে। কাম চিতাত বহি ক'লা হৈ যায় সেইবাবেতো পিতাই কয় - পুনৰ মই আহি জ্ঞান অমৃত বৰষোঁ। এতিয়া তোমালোক কি হৈ যোৱা! তাততো হীৰাৰ মহল থাকে, সকলো প্ৰকাৰৰ বৈভৱ থাকে। ইয়াততো সকলোবোৰ ভেজাল সামগ্ৰী। গৰুৰ দানা চোৱা, সকলোৰে পৰা সাৰ উলিয়াই বাকীখিনি দি দিয়ে। গাই গৰুৰে দানাও সঠিকভাৱে নাপায়। কৃষ্ণৰ গাইবোৰ চোৱা কেনেকুৱা ফাষ্টফাছ (অতি উত্তম) দেখুৱায়। সত্যযুগত গাই গৰু এনেকুৱা হয়, কথাই নুসুধিবা। দেখাৰ লগে লগে আহি যায়। ইয়াততো সকলো বস্তুৰ পৰা এচেষ্ট (সাৰ) উলিয়াই দিয়ে। এইখন বহুত ছিঃ ছিঃ মলিন সৃষ্টি। তোমালোকে ইয়াৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। পিতাই কয় - তোমালোক কিমান বিকাৰী হৈ গ'ল। যুদ্ধত কেনেকৈ ইজনে সিজনক মাৰি থাকে। এট'মিক ব'মচ (আণৱিক বোমা) বনাওঁতাসকলৰো কিমান মান আছে, ইয়াৰ দ্বাৰা সকলোৰে বিনাশ হৈ যায়। পিতাই বহি শূন্য - আজি মনুষ্য কেনেকুৱা, কাইলৈ কি হ'ব। এতিয়া তোমালোক মাজত আছে। সৎ সংগই তৰায় (উদ্ধাৰ কৰে) অসৎ সংগই বুৰায় (ডুৰায়)। তোমালোক পুৰুষোত্তম হ'বৰ কাৰণে পিতাৰ হাতত ধৰা। কোনোৱে সাঁতুৰিবলৈ শিকিলে তেতিয়া শিকাওঁতাজনৰ হাতত ধৰিবলগীয়া হয়। নহ'লে ডুবি যাব, ইয়াতো হাতত ধৰিবলগীয়া হয়। নহ'লে মায়াই টানি লৈ যায়। তোমালোকে এই গোটেই বিশ্বক স্বৰ্গ কৰি তোলা। নিজক নিচাত লৈ আহিব লাগে। আমি শ্ৰীমতত নিজৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰি আছোঁ। সকলো মনুষ্য মাত্ৰই দানতো কৰেই। ফকীৰসকলক দিয়ে। তীৰ্থ যাত্ৰাত পাণ্ডাসকলক দান কৰে, চাউল এমুঠি হ'লেও দান নিশ্চয় কৰিব। সেই সকলোবোৰ ভক্তি মার্গত চলি আহি থাকে। এতিয়া পিতাই আমাক ডবল দানী কৰি তোলে। পিতাই কয় - তিনি খোজ ভূমিত তোমালোকে এই ঈশ্বৰীয় ইউনিভাৰ্চিটি, ঈশ্বৰীয় হস্পিতাল খোলা য'ত মনুষ্য আহি 21 জন্মৰ কাৰণে আৰোগ্য হৈ যাব। ইয়াততো কেনেকুৱা কেনেকুৱা বেমাৰ হয়। বেমাৰত কিমান দুৰ্গন্ধ ওলায়। হস্পিতাললৈ চালে ঘৃণা ওপজে। কৰ্মভোগ কিমান আছে। এই সকলোবোৰ দুখৰ পৰা মুক্ত হ'বৰ কাৰণে পিতাই কয় - কেৱল স্মৰণ কৰা আৰু কোনো কষ্ট তোমালোকক নিদিওঁ। বাবাই জানে সন্তানসকলে বহুত কষ্ট দেখিছে। বিকাৰী মনুষ্যৰ মুখমণ্ডলেই সলনি হৈ যায়। একেবাৰে যেন মৃতকৰ দৰে হৈ যায়। যেনেকৈ মদাহীয়ে মদ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। মদ্যপান কৰাৰ কাৰণে বহুত নিচা বাঢ়ি যায় কিন্তু অলপ সময়ৰ কাৰণে। ইয়াৰ দ্বাৰা বিকাৰী মনুষ্যৰ আয়ুসো কিমান চুটি হৈ যায়। নিৰ্বিকাৰী দেৱতাসকলৰ আয়ুস এভাৰেজ (গড় হিচাপত) 125-150 বছৰ হয়। এভাৰহেল্ডী (সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান) হ'লে তেতিয়া আয়ুসো বাঢ়িব নহয় জানো। শৰীৰ নিৰোগী হৈ যায়। পিতাক অবিনাশী চাৰ্জন (চিকিৎসক) বুলিও কোৱা হয়। জ্ঞান ইঞ্জেকশ্বন সংগ্ৰহে দিলে অজ্ঞান অন্ধকাৰ বিনাশ হ'ল। পিতাক নাজানে সেয়েহে অজ্ঞান অন্ধকাৰ বুলি কোৱা হয়, ভাৰতবাসীৰে কথা। থাইষ্টকতো জানে অমুক চনত আহিল। তেওঁলোকৰ গোটেই লিষ্ট (তালিকা) আছে। কেনেকৈ ক্ৰমানুসৰি পোপ গাদীত বহে। এখনেই ভাৰত আছে য'ত কাৰোৰেই বায়'গ্ৰাফী (জীৱন বৃত্তান্ত) নাজানে। আহানো কৰে হে দুখ হতা সুখ কৰ্তা পৰমাত্মা, হে মাতা-পিতা..... বাৰু, মাতা-পিতাৰ বায়'গ্ৰাফীতো শুনোৱা। একোৱেই গম নাপায়।

তোমালোকে জানা - এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। আমি এতিয়া পুৰুষোত্তম হৈ আছোঁ গতিকে পুৰা পঢ়িব লাগে। লোক-লাজ কুলৰ মৰ্যাদাতো বহুত আৱদ্ধ হৈ থাকে। এই বাবাইতো (ব্ৰহ্মা বাবাই) কাৰোলাকে ভ্ৰক্ষেপ নকৰিলে। কিমান গালি শুনিলে, ভবাও নাছিল, সপনতো নাছিল। ৰাস্তাৰে গৈ গৈ ব্ৰাহ্মণ ফান্দত পৰি গ'ল। বাবাই ব্ৰাহ্মণ কৰিলে তেতিয়া গালি শুনিবলৈ ল'লে। গোটেই পঞ্চায়ত এফালে, দাদা (ব্ৰহ্মা বাবা) আনফালে। গোটেই সিন্ধুৰ পঞ্চায়তে ক'লে যে এয়া কি কৰিছা! হেৰ' গীতাত ভগৱানুবাচ আছে নহয় - কাম মহাশত্ৰু হয়, ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'লে বিশ্বৰ মালিক হ'ব।

এয়াতো গীতাৰ কথা। মোৰ দ্বাৰাও কোনোবাই কোৱায় যে কাম বিকাৰক জয় কৰিলে তোমালোক জগতজিৎ হ'ব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেও বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিছে নহয় জানো। ইয়াত কাজিয়া আদিৰ কোনো কথা নাই। তোমালোকক স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিবলৈ আহিছোঁ। এতিয়া পবিত্ৰ হোৱা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা। স্ত্ৰীয়ে কয় মই পাৱন হ'ম, স্বামীয়ে কয় মই নহওঁ। স্ত্ৰী হংস স্বামী বগলী হৈ যায়। পিতা আহি স্তান ৰত্ন গ্ৰহণ কৰোঁতা হংস কৰি তোলে। কিন্তু এজন হ'লে, আনজন নহ'লে তেতিয়া কাজিয়া হয়। আৰম্ভণিতেতো বহুত শক্তি আছিল। এতিয়া সিমান সাহস কাৰোৰে নাই। যদিও কয় আমি উত্তৰাধিকাৰী হওঁ, কিন্তু উত্তৰাধিকাৰী হোৱা সেয়া বেলেগ কথা। আৰম্ভণিতেতো চমৎকাৰ হৈছিল। ডাঙৰ ডাঙৰ ঘৰৰ লোকসকল উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ ততালিকে ঘৰ এৰি থৈ আহিছিল। গতিকে তেওঁলোক যোগ্য হৈ গ'ল। পোন-প্ৰথমে অহাসকলেতো চমৎকাৰ কৰিলে। এতিয়া এনেকুৱা কোনোবা বিৰলজনহে ওলাব। লোক-লাজ বহুত আছে। প্ৰথমতে যিসকল আহিল তেওঁলোকে বহুত সাহস দেখুৱালে। এতিয়া কোনোবাই ইমান সাহস ৰাখিব – সেইটো বহুত কঠিন। অৱশ্যে হয়, গৰিবসকলে ৰাখিব পাৰে। মালাৰ মণি হ'বলৈ হ'লে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। মালাতো বহুত ডাঙৰ। ৪ (আঠৰো) আছে, 108 ৰো আছে, আকৌ 16108 ৰো আছে। পিতাই নিজে কয় বহুত পৰিশ্ৰম কৰা। নিজক আত্মা বুলি বুজা। সঁচা কথা নকয়। যিসকলে নিজকে ভাল বুলি ভাবে, তেওঁলোকৰ দ্বাৰাও বিকৰ্ম হৈ যায়। যদিওবা স্তানী আত্মা হয়। বুজনি ভাল কিন্তু যোগ নাই, অন্তৰত অধিষ্ঠিত হ'ব নোৱাৰে। স্মৃতিতেই নাথাকে গতিকে অন্তৰতো অধিষ্ঠিত নহয়। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে পিতাই স্মৰণ কৰিব নহয় জানো। আৰম্ভণিতে ততালিকে উৎসৰ্গিত হৈ গৈছিল। এতিয়া উৎসৰ্গিত হৈ যোৱাতো মাহীৰ ঘৰ (ইমান উজু) নহয়। মূল কথা হৈছে স্মৃতি, তেতিয়াহে আনন্দৰ পাৰা উৰ্দ্ধগামী হ'ব। যিমনে কলা কম হৈ গৈ থাকিল সিমনে দুখ বাঢ়ি গৈ থাকিল। এতিয়া পুনৰ যিমান কলা বৃদ্ধি হ'ব সিমান আনন্দৰ পাৰা উৰ্দ্ধগামী হ'ব। অন্তিমত তোমালোকৰ সকলো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। বেছিকৈ স্মৰণ কৰাসকলে কি পদ প্ৰাপ্ত কৰে। একেবাৰে অন্তিমত সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। যেতিয়া বিনাশ হ'ব তেতিয়া তোমালোকে স্বৰ্গৰ সাক্ষাৎকাৰৰ হালোৱা খাব। বাবাই বাৰে বাৰে বুজায় – স্মৃতিত থকাতো বঢ়োৱা। কাৰোবাক অলপ বুজালা- তাতে বাবা আনন্দিত নহয়। এজন পণ্ডিতৰো কাহিনী আছে নহয়। পণ্ডিতে শিষ্যক ক'লে – ৰাম ৰাম বুলি ক'লে সাগৰ পাৰ হৈ যাব। এইটো দেখুৱায় যে নিশ্চয়তে বিজয় আছে। পিতাৰ প্ৰতি সংশয় জন্মিলে বিনশন্তী (বিনাশ) হৈ যায়। পিতাৰ স্মৃতিৰেহে পাপ খণ্ডন হয়, ৰাতিয়ে-দিনে চেষ্টা কৰিব লাগে। তেতিয়া কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ চঞ্চলতা বন্ধ হৈ যাব। এই ক্ষেত্ৰত বহুত পৰিশ্ৰম হয়। বহুত আছে যাৰ স্মৃতিৰ খতিয়ানেই নাই। অৰ্থাৎ ফাউণ্ডেশ্বন (আধাৰ) নাই। যিমান দূৰ সম্ভৱ যেনেকৈ নহ'লেও স্মৰণ কৰিব লাগে তেতিয়াহে সতাপ্ৰধান, 16 কলা সম্পন্ন হ'বগৈ। পবিত্ৰতাৰ লগতে স্মৃতিৰ যাত্ৰাও লাগে। পবিত্ৰ হৈ থাকিলেহে স্মৃতিত থাকিব পাৰিব। এইটো পইন্ট ভালদৰে ধাৰণ কৰা। পিতা কিমান নিৰহংকাৰী। আগলৈ গৈ সকলো তোমালোকৰ চৰণত পৰিব। ক'ব যথায়থ এই মাতাসকলে স্বৰ্গৰ দ্বাৰ মুকলি কৰে। স্মৃতিৰ দ্বাৰ (শক্তি) এতিয়া কম আছে। কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ কৰিব নালাগে। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতাপ্ৰধান হ'বলৈয়ে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।  
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

**\*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-\*\***

(1) এই পত্ৰিত ছিঃ ছিঃ দুখদায়ী স্মৃতিৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। এজন পিতাৰ হাতত ধৰি ইয়াৰ সিপাৰে যাব লাগে।

(2) মালাৰ মণি হ'বৰ কাৰণে বহুত সাহস ৰাখি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। স্তান ৰত্ন গ্ৰহণ কৰোঁতা হংস হ'ব লাগে। কোনো ধৰণৰ বিকৰ্ম কৰিব নালাগে।

**বৰদান:** পিতা আৰু সেৱাৰ স্মৃতিৰে একৰস স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোঁতা সৰ্ব আকৰ্ষণ মুক্ত হোৱা যেনেকৈ চাৰ্ভেণ্টৰ (সেৱকৰ) সদায় সেৱা আৰু মাষ্টৰ (গৰাকী) স্মৃতিত থাকে তেনেকৈ ৱৰ্ল্ড চাৰ্ভেণ্ট (বিশ্ব সেৱক), সঁচা সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰো পিতা আৰু সেৱাৰ বাহিৰে অন্য একো স্মৃতিত নাথাকে, ইয়াৰ দ্বাৰাই একৰস স্থিতিত থকাৰ অনুভৱ হয়। তেওঁলোকৰ এজন পিতাৰ ৰসৰ বাহিৰে বাকী সকলো ৰস নিৰস লাগে। এজন পিতাৰ ৰসৰ অনুভৱ হোৱাৰ কাৰণে ক'লেকো আকৰ্ষিত হ'ব নোৱাৰে, এই একৰস স্থিতিৰ তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থইহে সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্ত কৰি তোলে। এয়াই শ্ৰেষ্ঠ লক্ষ্যস্থল।

**স্নোগান:** স্পৰ্শকাতৰ (বিকট) পৰিস্থিতিবোৰৰ পেপাৰত পাছ (কৃতকাৰ্য) হ'বলৈ হ'লে নিজৰ নেচাৰ (স্বভাৱক)

শক্তিশালী কৰি তোলা।

!! ওঁ শান্তি !!